

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 6/2016
14.07.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Гордана Ајншпилер Поповић у поступку подносиоца ДОО Е.-п. С.Г. из К., кога заступа директор П.Д., у поступку заштите права на суђење у разумном року, поступку по жалби предлагача против решења Привредног апелационог суда Р4 П 20/16 од 21.06.2016. године, дана 14.07.2016.године, доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 П 20/16 од 21.06.2016. године.

Образложење

Побијаним решењем Привредног апелационог суда Р4 П 20/16 од 21.06.2016. године одбијен је приговор ДОО Е.-п. С.Г. из К. ради убрзања поступка пред Привредним апелационим судом у предмету Пж 3542/16, као неоснован.

Благовременом жалбом предлагач ДОО Е.-п. С.Г. из К. оспорава наведено решење у целости, због битне повреде одредаба ЗПП и погрешне примене материјалног права, па предлаже да се усвоји жалба и другачије одлучи о приговору предлагача.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), одлучено је да жалба није основана.

О приговору је одлучивао судија одређен годишњим распоредом у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

У конкретном предмету ценећи све критеријуме прописане за оцену повреде права на суђење у разумном року Привредни апелациони суд утврђује да је предмет спора новчано потраживање тужиоца, те да је поступак отпочео подношењем иницијалног акта првостепеном суду 25.11.2013.године. У наведеном парничном поступку првостепени суд је све радње предузимао ажурно и у Законом предвиђеним роковима, те је донео пресуду П 480/13 дана

14.03.2014.године.Против наведене пресуде изјављена је жалба 01.07.2014.године, а по законом предвиђеном поступању првостепеног суда иста је прослеђена Привредном апелационом суду и примљена 26.08.2014.године ради одлучивања, те заведена под бројем Пж 3542/16. О жалби није до подношења приговора одлучено од стране Привредног апелационог суда, али је оцењујући дужину трајања целог поступка у складу са праксом Уставног суда и Врховног касационог суда као и Европског суда за људска права, Привредни апелациони суд нашао да приговор подносиоца за повреду права на суђење у разумном року није основан.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Имајући у виду цитиране одредбе и предлагач је имао Уставом зајемчена права да се о његовом захтеву реши на наведени начин.

У конкретном случају треба имати у виду да се ради о новчаном потраживању правног лица те да исто нема посебни значај, што би му дало хитност при одлучивању, да је поступајући првостепени суд сходно наведеним оценама и утврђеном стању о току предмета од стране нижестепеног суда ажурно у роковима и законито поступао у наведеном предмету, те да нема пропуста од стране првостепеног суда. Тужилац је достављањем већег броја поднесака допринео дужини трајања поступка управо пред другостепеним судом. У конкретном случају поступак пред Привредним апелационим судом траје 1 годину и 9 месеци, али целокупан поступак од дана подношења иницијалног акта првостепеном суду, до одлучивања не траје дуго, да би дошло до прекорачења суђења у разумном року у складу са наведеним стандардима, а чињеница да се у једној фази поступка сам поступак одвијао брже, док је у другој спорије не утиче на другачију оцену правилности одлуке о повреди права на суђење у разумном року, с обзиром да се поступак остварења права гледа као јединствена целина па тиме и у погледу рокова.

Неосновани су жалбени наводи о погрешно наведеном датуму предаје предмета судији известиоцу, јер је у побијаном решењу назначено да се мисли на доделу предмета по избору нових судија.

Жалбени наводи подносиоца који указују да је Привредни апелациони суд био дужан да у року од 9 месеци поступи по жалби, односно реши поступак по жалби, нису основани. Закон о парничном поступку предвиђа наведени рок којим је прописана дужност другостепеног суда да о жалби одлучује најкасније 9 месеци од дана пријема списка од првостепеног суда, али се ради о инструктивном року за суд, који је уз наведено дужан да поштује и редослед при одлучивању, као и давање предности хитним предметима, што све указује да непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету, односно случају. Последице непоштовања инструктивних рокова, како правилно цени побијано решење не доводе аутоматски до утврђења повреде права на

суђење у разумном року и не дозвољавају одвојено посматрање наведеног рока у односу на целокупни ток поступка, па стога правилно закључује нижестепени суд да подносиоцу није повређено право на суђење у разумном року имајући у виду целину поступка.

Из наведених разлога, а на основу члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је на наведени начин.

С у д и ј а,
Гордана Ајншпилер Поповић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба.